

פסוקים

הסיבה שהחלטתי לספר לכם על "סונאי-סטם" היא בגלל שאבא שלי היה האישי ש"סוני" סנא ורצה להרוג בגלל האח שלו. בגלל שפעם הרגו את האח שלו והוא נשבע להרוג עשרים וחמישה אנשים כנקמה. אני קורא לו "סוני" בגלל הסנאה שהיתה יותר חזקה אפילו מהחיים שלו. אבל השם שלו באמת היה מוסטפה סמואלי. אבל אני לא סנא אותו, כי כשהורגים לך מישהו יקר, אתה לפעמים עושה טעויות ומתחיל לסנוא את כולם ולפעמים סתם אנשים. כך עשה "סוני" והרג עשרים וארבעה אנשים ואמר שאבא שלי יהיה העשרים וחמישה. אבל אבא שלי לא כל-כך הסכים לזה ולכן פרצה בינהם מריבה. סוני ניסה להרוג את אבא שלי בכל הזדמנות שהיתה לו ואבא התגונן בכל פעם כזו ולפעמים ניסה גם הוא להרוג את סוני, כי כך לא ישאר מי שיהרוג אותו.

האמת היא שככה נוהגים הגדולים בהרבה מקרים וזה הדבר הכי עצוב ששמעתי מאז שהייתי קטן. כי אפשר לשחק יחד, או לתת ממתקים אחד לשני, או אפילו סתם לדבר ולהיות חברים וכך ישכחו כולם כי צריך להרוג בשביל לחיות. ככה עושים הקטנים, ואחרי שהם רבים הם שוכחים כי רבו ומשחקים שוב זה עם זה. בטח שהם לא הורגים. כי זה לא בסדר אפילו כשרבים ובטח שלא הורגים במשחק. וזה הדבר הכי חכם שהם עושים מלבד דברים חכמים אחרים. אבל זה לא הכל! כי לקטנים אין גם כל מיני מעשים שיהרגו ילדים אחרים והם גם אף פעם לא מתכננים את זה.

אתם בטח שואלים: "מי הרג את האח של סוני" כי כך תוכלו להבין מדוע רוצים להרוג ... ובכן, אני לא יודע, אבל ברור לי שמי שעשה את זה טעה. יתכן שבאותו הרגע בו הפסיק לו את החיים, שניהם היו מבולבלים ושכחו כי כשמתים כבר לא רואים את היס, או השמש, ואי אפשר כבר לענות כשקוראים לך. קטי החבר שלי אמר פעם כי בעולם אין מספיק משחקים לכולם ולכן כשמישהו רוצה את הצעצוע שלך שאתה משחק בו באותו הרגע, המישהו הזה קצת ייעלב וקצת יתרגז אם לא תיתן לו אותו. וזה נכון כי כשאתה רוצה משהו, סימן שאתה אוהב אותו. אבל אנחנו יודעים כי בארגז המשחקים הגדול יש המון צעצועים ואפשר תמיד לקחת צעצוע אחר. אפשר גם לטפס על עצים בינתיים, או סתם להישען על גזע עץ ולחלום סיפורים. וכמו שיש המון סיפורים יש גם הרבה מינים של צעצועים והגדולים יודעים את זה. אבל הם שוכחים כי לשחק אפשר גם ב"כאילו".

מה שאנחנו צריכים לעשות זה להראות להם שוב איך להחליף צעצועים ולא לריב בכל פעם שצעצוע משעמם אותם. הם גם עושים, אתם יודעים כל מיני צעצועים של כאלה שהורגים כאלה אחרים וזה בהחלט לא בסדר.

הם צריכים לתת לקטנים לבחור במה צריך לשחק ולא לבנות כאלה בתי חרושת שעושים צעצועי-מוות.

מה קורה כאשר שניים אוחזים באותו משחק, הוא הסיפור עליו אני מספר לכם עכשיו. והשניים האלה הם: אבא שלי ו"סוני".

אם לשניהם היתה פלסטלינה בהרבה צבעים, היה אבא שלי לוקח את הכחול, הורוד, הירוק, הסגול והצהוב וסוני היה לוקח את הכחול, הירוק, הסגול והצהוב ושניהם היו מאושרים. אולי אין להם כבר הורים שילמדו אותם את זה ולכן הם התרגזו מאד אחד על השני. וכשמרוגזים, כבר אמרתי לכם, מתבלבלים ועושים טעויות, ואחת הטעויות היא שהורגים. כך כנראה שקרה לאח של סוני וכך גם לסוני וכך גם לאבא שלי.

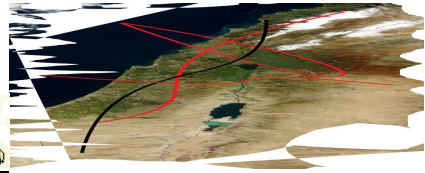
הבית שלנו היה כמעט בראשו של הר מאד יפה ליד ירושלים ובחורף פרחו עליו המון רקפות. אני אומר כמעט כי לכל הר יש פסגה ואנחנו גרנו קצת למטה. למעלה היה המקום שלהם. שם היו סוני ומשפחתו הולכים לטייל ובין הסלעים בצבצו הרקפות הורודות והלבנות עם ארבע עלי הכותרת שלהם והעלים הגדולים והמקושטים שלהם. אבא אמר שאסור לנו לעלות אל הפסגה כי שם למעלה כבר לא מגרש המשחקים שלנו, ולהם אסור היה לרדת אלינו. זה נורא מוזר! כי בטוח שרקפות גדלו גם שם, אבל לא יכולתי ללטף אותן. ככה זה כשמסמנים "זה שלי ועד כאן, וזה שלך ועד שם". קטי אמר כי יתכן והסלעים שלהם והאדמה שלהם והעצים שלהם שונים משלנו ואי אפשר להתחבא מאחריהם כמו שאנחנו יודעים. אני לא כל-כך הבנתי את זה, אבל כשאבא אמר שדברים מסוימים מותר לעשות ודברים אחרים אסור, ידעתי כי הוא מתכוון לזה שאסור לי להריח פרח שנמצא מעבר לפסגת-ההר.

לכן; בכל פעם שרצתי עם "זריז" הכלב שלי, נזהרתי לא לעבור את הפסגה שלא להכעיס את סוני וחבריו. אבל זריז שהוא לא איש, לא ידע את זה ופעם לפני שהחלטנו זריז ואני להיות חברים, עבר זריז את הפסגה. הוא היה קטן מאד ולא הכיר את המשחקים של הגדולים וכנראה שראה רקפת מאד יפה וגדולה על הפסגה ורצה להתגלגל לידה. פתאום נשמע רעש חזק. כזה בום חזק שילדים לא יכולים לעשות. אחריו עוד בום ועוד אחד ועוד אחד ואחרי זה זריז צרח. הוא כנראה נבהל ורצה שיפסיקו להרעיש בגלל שככה לא יגיע אל הרקפת. אבל לא רק בגלל זה. פתאום היה לו כאב ברגל שלא היה קצת קודם, וגם דם התחיל לרדת על הסלע הלבן. הצעקות שלו היו כל-כך חזקות שאפילו כאב אוזניים לא עושה כאלה. רציתי לרוץ אליו ולראות מה קרה לו, אבל אבא תפס אותי חזק ביד וגם הוריד לי את הראש.

יורים, אמר – אפשר להיפגע

אבל זריז בוכה וצועק וכואב לו, ניסיתי להסביר לו

אני יודע, השיב לי אבא והצמיד אותי חזק יותר לאדמה
כואב לי, אמרתי לאבא וכמה דמעות עלו לי למטה...
אבא קצת שיחרר אותי והכאב נגמר והוא אמר; הוא כנראה רוצה את אמא שלו...
לא ככה בוכים כשמאבדים אמא, אמרתי ועכשיו גם בכיתי
לפעמים כן, לחש לי אבא ונצמד וחיבק אותי אליו חזק מאחורי הסלע.
אני ידעתי שאבא אמר את זה רק בשביל שאני לא אלך לפיסגה שם, כי אולי גם אני אצעק
ואבכה ויכאב לי כמו לזריז. אסור לי להשאיר את הכלב בוכה כי גם אני רוצה לבכות,
לחשתי לאבא וידעתי כי הוא כבר רואה את הדמעות שלי...
כשהיריות יפסיקו, נלך לראות איפה אמא שלו ונחזיר אותו אליה, אמר אבא והאמנתי לו כי
הוא לא יגיד לי ככה סטם דברים. אבל הכלבלב שלי המשיך לבכות ולצעוק ואי אפשר היה
אפילו לראות אם יש לו אמא בסביבה. ואני שאני לא מבין הרבה בשעונים, לא ידעתי כמה
זמן עובר, אבל אני יודע שזה היה המון. גם הכלכלכ התחיל ליילל יותר ויותר חלש ופתאום
אפילו גם את זה לא שמעתי ולא ידעתי אם מצא את אמא שלו, או שכבר לא היה מבוהל,
או שנרדם, או ש... אבא הסתכל עלי וגם לא ידע את התשובה.
הכלב פצוע, אמר בדאגה

לא בגלל שאמא שלו לא איתו? שאלתי כי לא הבנתי איך זה יכול להיות
לא! היללות שלו חלשות מדי, אמר והפנים שלו התעקמו כמו מסיכת פורים מגומי. אם אמא
שלו היתה איתו, הוא היה מפטיק לילל לגמרי ומתכרבל בה...
כואב לו, שאלתי מודאג
יותר מזה, אמר לי אבא ומסיכת הגומי נעלמה לו מהפנים ונמתחה למעלה ולמטה
מה זאת אומרת? רציתי להבין
אני לא יודע, אבל עוד מעט נלך לראות
כשאבא שלי אומר לי דבר כזה אני נרגע כי הוא אבא חכם וחזק ויכול להרבה דברים וגם
להציל כלבלב שנבהל
כשיחשיך קצת נלך לראות אותו, אמר, ונטפל בו
אבל אם הוא פצוע אז נורא כואב לו והוא יכול למות מזה עד החושך, ניסיתי להסביר לו
שאין זמן, אסור לחכות...
אבא שתק קצת והסתכל למעלה לשמיים ואחרי שהרים קצת את הראש אמר לי בשקט –
מוכרחים. אם לא נחכה גם אנחנו יכולים להיפצע ואת זה אנחנו לא רוצים נכון?
נכון, אמרתי לאבא וקצת התעייפתי מהשיחה ארוכה הזאת שלא עזרה לי להבין את מה
שרציתי. פיהקתי לאבא מול הפנים וחשבתי שזה נכון, כי כמו שכבר אמרתי לכם, כשכואב
קשה לעשות כל מיני דברים.

אני לא יודע מה קרה, אבל בפעם הבאה שהסתכלתי למעלה ראיתי שחור במקום הכחול של השמיים. הסתכלתי לצדדים וגם שם היה שחור. מה זה? שאלתי את עצמי. ידעתי שמשוהו נורא קרה, אבל לא ידעתי מה וכמו תמיד כשמשוהו לא ברור לי, קראתי לאבא – אבא, אבא, אבל אבא לא ענה. הכלבלב. פתאום נזכרתי. הכלבלב. אבא ואני והכלבלב ליד הפיסגה שאסור לנו להיות. הכלבלב הפצוע. אבא אמר שצריך לחכות ללילה, כן. זהו. לילה. עכשיו לילה. נכון! השחור הזה הוא לילה ואני ישנתי ואבא... איפה הוא? בבית? והכלבלב? אני מבולבל. איפה אני? בבית גם? אימצתי את העיניים וראיתי קירות. כן אני בבית. היכרתי את הקישוטים שעל הקירות בחדר שלי. קמתי מיד ורצתי לחדר של אבא ואמא שלי – אבא, אבא, אבל אבא ואמא ישנו. אז הכלבלב. אבל איך הגעתי הביתה ואיך עבר כל-כך הרבה זמן? פניתי אל הדלת ורצתי החוצה. היה קצת לפני הבוקר כי השמש הראתה כבר קצת אור מהצד השני של ההר. הפסגה שלהם לא נתנה עדיין לשמש מקום אצלנו ויעבור עוד קצת זמן עד שגם אצלנו ישחקו הקרניים כמו אצלם. אבא אמר שצריך לחכות ללילה ועכשיו לילה והכלבלב שם פצוע למעלה. רצתי לכיוון שלו כי צריך להציל אותו עוד כשכואב לו ולא אחר כך. הסלעים היו רטובים מהטל שירד בלילה ועל הרקפות היו טיפות וכולם הרטיבו לי את הרגליים. - זריז, זריז איפה אתה? קראתי. איפה אתה? כלב? אבל זריז לא ענה ואני המשכתי לרוץ אל הכיוון ששם צעק בפעם האחרונה – זריז, זריז!

פתאום שמעתי את אבא קורא לי. לא עניתי לו כי לא היה לי זמן ועוד מעט השמש תזרח גם אצלנו. שמעתי אותו קורא שוב ושוב, אבל אני הייתי בדרך להציל את זריז שרצה מאוד את אמא שלו ואפילו צרח לה. שמעתי גם את אמא שלי אומרת לאבא משהו ואני ידעתי שלגדולים יש תמיד עוד קצת זמן לכל דבר ורק אנחנו הקטנים עושים את הדברים בזמן שהם קורים כי אחרת דברים רעים יקרו. לא מצאתי את זריז ועצרתי להסתכל סביבי ולקרוא לו שיבוא – זריז, זריז, זריז, זריז. פתאום שמעתי את אבא מקרוב...

שכב בן, רואים אותך! זה מסוכן!

אבל אני רציתי שיראו אותי, שזריז יראה אותי... ופתאום "בום" כמו של אתמול ועוד בום ועוד אחד בדיוק כמו הבומים שהיו כשזריז התחיל לצרוח... בום!

שכב, שכב מהר, שמעתי את אבא. שכב ואל תזוז. יורים והם עוד יכולים לפגוע בך...

ובאמת רעש בום אחד עבר לידי ואחר כך השמיע מין שריקה חדה כזאת שנבהלתי ונשכבתי על הסלע מאחורי שיח קטן ליד רקפת ממש כמו שזריז אתמול לפני שצעק. וכשאתי מבוהל אני תמיד עושה מה שאבא שלי אומר כי הוא כבר נבהל הרבה פעמים קודם ויודע איך נרגעים – אבל זריז, לחשתי כי פחדתי. צריך מישהו ואני באתי בשבילו! אבל חוץ מאותה רקפת רטובה שעדיין ישנה והעלים שלה היו סגורים, איש לא היה לידי ואף אחד לא שמע אותי וידעתי כי כך לא אוכל לעזור לזריז. אבל כשיורים אסור לזוז. כך הסביר לי אבא וכשירו על זריז, גם אבא הגדול והגיבור שלי הסתתר מאחורי שיחים ואבנים. לכן עשיתי כך

גם אני. פתאום שמעתי רעש מאחורי. הסתכלתי לשם, אבל שיח קוצני ופורח בצהוב שקוראים לו קידה קוצנית הסתיר לי הכל.

אתה כאן? איפה אתה? טבי. סייח שלי... איפה אתה? – זה היה הקול של אבא שלי והוא קרא לי טבי וסייח כי אמר שאני זה כמו הטבע והטבע זה אני וסייחים אני אוהב כמו כלבים וכמו חתולים ואפילו את העיזים והלחיים שלי תמיד וורודות כמו עלי הרקפת. אבל לא רק בגלל זה...

אני פה, לחשתי, אני פה, כאן...

אל תזוז אני כבר מגיע...

אין לי לאן לזוז, אמרתי

הו. הנה אתה, אמר וחל אלי בשקט. כשהגיע אלי הסתכל בי על הידיים, על הרגליים, על הבטן ועל הכל. אתה בסדר? לא נפגעת? לא כואב לך כלום? אין לך דם? שאל בדאגה שהכרתי כשהמצח שלו מתקמט.

- לא! עניתי בגאווה. והבנתי שהוא לא התכוון רק לשריטות, אלא לכדורים של רובים. והוא הפך אותי על הבטן ונגע לי בכל הגוף ובדק שאני באמת מרגיש בסדר כי לפעמים, כך אומר החבר שלי קטי, מרגישים בכאב רק קצת אחר כך ואבא לא רצה שככה זה יהיה איתי כי אני הבן שלו והוא אוהב אותי. – צריך למצוא את הזריז, אמרתי לאבא...

כבר לא צריך כלום, אמר אבא בשקט

למה? שאלתי ונבהלתי כי כשהגדולים אומרים דבר כזה כבר אי אפשר לעשות כלום גם לפצועים. הוא מת? שאלתי בשקט ודמעה אחת התחיל לגדול לי על העין.

- מי? שאל אבא מופתע וכאילו לא הקשיב לי

זריז, לחשתי הכלבלב שצרח...

אבא הסתכל לי בעיניים וגם בעיניים שלו צמחה לה דמעה – בשבילו רצת אל- השטח של סוני? שאל וראיתי שהוא מבין אותי ולמה עשיתי את זה...

- כן, עניתי והסתכלתי לידיים שלי כי כנראה שעשיתי משהו רע. אמרת שכואב לו וכשירד הלילה תיגש לעזור לו...

אבא הסתכל עלי בשקט וניגב את הדמעה שהרטיבה לו כבר את כל הלחי בשביל שהבריק מאור השמש ואמר בשקט – זה היה אתמול ואתה נרדמת וכשהלילה ירד הלכתי אליו...

מה כן? הלכת? ... שמחתי ...

כן, אמר והוסיף, אפילו הבאנו אליו את דוקטור סגל שיחבוש לו את הרגל הפצועה...

ומה קרה לזריז? שאלתי כשאני רוצה לקום ולרקוד... מה קרה לו?...

הוא עדיין ישן עכשיו. הוא יבריא עוד כמה ימים כי הוא קיבל רק שריטה בכף הרגל, אמר אבא ועודד אותי כשניגב את הדמעה שהתייבשה לו על הלחי. עוד מעט וגם לך היינו צריכים את הדוקטור סגל, אמר בנוזפה שקצת הבהילה אותי. הרקפת הזו שם לא שייכת לנו. בוא נחזור מהר לרקפות שלנו לפני שיהיה מאוחר מדי.

